MADELEINE GRAY

MEZINÁRODNÍ BESTSELLER

(NE) DOSTUPNÝ

MILOSTNÝ PŘÍBĚH NEVĚRY Z POHLEDU MILENKY

COSMOPOLIS

MADELEINE GRAY

(NE) DOSTUPNÝ

Přeložila Karolina Medková

Copyright © 2024 by Madeleine Gray
Cover design © Steve Marking / The Orion Publishing Group
Cover Illustration © Tatyana Alanis
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026
Translation © Karolina Medková

ISBN 978-80-271-6092-1

Pro dělníky písní

Roste ve mně láska a já nevím, co si s tím počít
Vhoďte mě do přízračného trakaře a zapalte

Hera Lindsay Bird, „Monica“

Když mi bylo něco přes dvacet, několik let jsem byla až po uši zamilovaná do muže, který nechtěl opustit svou ženu. Ani na jediný okamžik jsem v době trvání tohoto vztahu nezapomínala na to, jaký osud mi všechna zobrazení takového uspořádání ve všeobecně rozšířených kulturních odkazech věští.

Ve škole se mi vždycky dařilo, ale od jejího dokončení jsem nacházela jen malý prostor, v němž bych mohla čehokoliv dosáhnout, a tak je možné, že moje oddanost tomuto vztahu byla ve skutečnosti oddaností víře v sebe samotnou – víře, že dokážu přimět muže, aby mě miloval natolik, aby opustil to, co znal a zná, všechny své takzvané povinnosti a závazky, čistě jen proto, aby mě měl na věky věků po boku. Prostě jsem nenabízela nic víc než sebe. Nebyla jsem bohatá, neměla jsem žádné jmění ani důležité kontakty. Neměla jsem děti nebo jiné věci, které by mě vážně k něčemu poutaly. Zatímco on tohle všechno měl – uvelebený na gauči svého života a se středním věkem za vraty! Toužila jsem po stabilitě, kterou, se mi zdálo, tolik vyzařoval – byla jsem posedlá příslibem obyčejného štěstí, jež zdánlivě vyplývalo z jeho kapsáčových kraťasů a slunečních brýlích koupených v drogérce. Pobláznil mě tím, jak kombinoval svou význačnou práci s nervózní zakřiknutostí kluka, kterého šikanovali na prvním stupni základky a který od té doby pochopil, že plachost je roztomilá vlastnost.

Panebože, jak já jsem ho chtěla. A zkrátka jsem věděla, že když se budu dost snažit, když do toho vložím dostatek energie, počkám dost dlouho a budu dost chápavá, dost milá, dost vtipná, dost smyslná a dost přizpůsobivá, tak ho získám. A potom budu moct žít život, v němž nebudu nucena už dělat žádná rozhodnutí. Změnila bych se, jen abych se mohla přitulit na ten jeho životní gauč k němu. Už žádné nervy, co mám dělat, s kým se mám vidět nebo jak mám trávit večery. Byla bych jeho, a to by úplně stačilo. A já bych mohla odpočívat.

ČÁST PRVNÍ

Na střední škole se moje spolužačky často bavily o své vysněné práci a o tom, jaké další studium zvolit, aby tuto vysněnou práci získaly. Poslední rok školy jsme sedávaly při obědě na terase, holky z různých sociálních skupin i školní hierarchie, holky s různou délkou sukně, všechny propojené zaplňováním prázdných míst v tom nejasném hypotetickém čase, „až skončí škola". Byla jsem jednou z nejlépe prospívajících studentek v našem ročníku, a tak se míč nevyhnutelně brzy ocitl na mé straně hřiště. Očekávalo se, že promluvím o nějaké vysněné práci, která vyžaduje ty nejlepší známky na maturitním vysvědčení a exkluzivní vysokoškolský titul. A pak by všechny pokývaly hlavami, protože to, co bych vykládala, by dávalo smysl.

A ačkoliv jsem byla chytrá, nikdy jsem se nestala příznivcem násobilky a ani jsem neprokázala žádné nadání v ostatních exaktních vědách, takže mé možnosti zahrnovaly práva, žurnalistiku a společenské vědy. Práva: peníze. Žurnalistika: vzrušení. Společenské vědy: úctyhodnost. Stačilo si jen vybrat, to jsem věděla, a poté by hovor plachtil dál jako přihrávka od krajního obránce k mrštnému útočníkovi.

Jenže jsem to nedokázala. Přihrávku jsem zpackala. A vlastní střelu jsem si zablokovala. (To je pro mě něco dost obvyklého, jak ještě uvidíte.) Blahosklonně jsem tedy prohlásila: „No, já vlastně

doopravdy nic dělat nechci, jen se učit nebo taky třeba si číst, protože všechno ostatní se mi zdá tragicky depresivní a bezvýznamné a protože cestou do školy vídám v autobuse lidi, kteří jedou do práce a vypadají děsně odrovnaně."

Na terase se mnou byla i moje kamarádka Soph, a tak jsem se na ni podívala. Zatvářila se povzbudivě, a tak jsem si to vyložila jako souhlas, že se do toho mám vrhnout po hlavě.

Když jsem nervózní, mám ve zvyku škrábat se na krku, abych předstírala nenucenost, protože si představuju, že to nepochybně vypadá jako roztomilá roztržitost, a tehdy jsem to určitě dělala. Všichni se soustředili na mě. A já jsem si uvědomovala svoje tělo a svůj postoj, o kterém mi bylo řečeno, že by se dal vykládat jako defenzivní. Založenýma rukama si prý dělám kolem sebe mříž. Co jiného jsou ale tyhle obranářské signály, když ne máchání rukou nad topícím se člověkem? Připadalo mi naprosto jisté, že budu každým dnem přistižena. Používala jsem svoje slova, svůj důvtip, abych odvedla pozornost od svých roztřesených prstů, aby si nikdo nepovšiml, že se mi stehna otírají při chůzi o sebe bez ohledu na to, jak málo jsem jedla nebo jak daleko jsem běhala. Mimo zdi školy jsem zápasila se snahou udržet si schopnost normálního jednání – můj nedostatek sebevědomí v interakcích se členy opačného pohlaví koreloval s bezprostředním znehodnocením mého lidského kapitálu mimo budovu školy. Nicméně uvnitř školních zdí jsem toho mezi dívkami byla díky slovům schopná, tady jsem hru řídit dokázala.

V tuhle chvíli jsem se ještě úplně neznemožnila. Viděla jsem, jak i ostatní myslí na svoje ranní dojíždění, viděla jsem, co vzpomínají na zkroušené výrazy lidí v kostýmcích s teniskami, jak se zoufale snaží doběhnout autobus. Jenže pak se ozvala jedna z holek

z internátu a zněla naprosto rozhořčeně, že musí říkat něco tak směšně jasného: „Jo, ale můj táta tvrdí, že když svoji práci miluješ, tak v životě nemusíš pracovat."

Ostatní holky z internátu souhlasně zamručely jako řecký chór. Bez jejich podpory jsem neměla šanci vyhrát, bylo jich zkrátka moc.

V tu chvíli jsem už věděla, že se zachovám hnusně, jen jsem neměla dostatek sebeovládání, abych se zastavila; byla jsem bezmocná proti nutkání vyslovit jízlivou poznámku, která se mi drala na jazyk.

„A co tvůj táta dělá?"

„Je manažerem na farmě." Paže měla založené na své polyesterové kostkované košili, záda opřená o nohy lavičky, teritorium jasně zabrané.

Podívala jsem se na Soph, abych se ujistila, abych si potvrdila, že můžu pokračovat a zaseknout háček. Její výraz byl neproniknutelný, zjevně se rozhodla, že tam bude jen sedět a pozorovat. Bude sledovat, jak se v tom vymáchám, jako už tolikrát předtím. Na rozdíl ode mě Soph vždycky věděla, kdy přestat.

Měla jsem poslední příležitost nezachovat se jako kráva, ale nevyužila jsem ji.

„Aha, takže tvůj táta je buď pitomec, nebo lhář, což je pro tebe bohužel dost na houby, no." A potom jsem se trochu zašklebila, abych jí ukázala, že mě nijak netěší jí něco takového sdělovat, ale naneštěstí to někdo udělat musí.

Tohle nebylo přijato zrovna přátelsky, jak si jistě umíte představit. Některé z oblíbených holek se uchechtly, ale většina ne, protože to, co jsem řekla, sice bylo vtipné, ale říct na rovinu něco takhle pizdovského se nepovažovalo za přijatelné. Věděla jsem to, už dřív

jsem to pochopila, ale můj vztek nad budoucností s placeným zaměstnáním nejspíš na okamžik zatemnil moje sebezáchovné společenské instinkty. Nebo spíš a přesněji řečeno jsem zahlédla okno příležitosti, v němž bych mohla udivit, rozrušit, zamotat hlavy, a tak jsem se do něj vrhla, protože jsem byla naštvaná na celý svět a nevěděla jsem, kam jinam svůj hněv zaměřit než na lidi, kteří se zdáli mnohem spokojenější se svými životy, než jsem byla já.

Ta dívka z internátu se rozklepala, viděla jsem, že jsem se jí dotkla. Soph se na mě dívala s láskou a soucitem. To je teda aspoň můj názor, že se tak na mě dívala. Tak jsem si její výraz vyložila. Připadalo mi, že jí běží hlavou něco jako: *Ach, moje milá Hero, kdy se konečně poučíš?*

Vlažně jsem se pokusila té holce omluvit, ale tehdy jsem si ještě neosvojila slovo „systémový“, a tak moje vlažná omluva a vysvětlení v jednom postrádaly rétorickou razanci, jakou bych jim dokázala dodat o pár let později. A co bylo ještě podstatnější, naučila jsem se už sice sebenenávisti, ale ne pokoře. Takže jsem jí vlastně řekla, že mě mrzí, že mám pravdu.

Jakmile jsem to vyslovila, zalitovala jsem toho, jenže už se to nedalo vzít zpátky. A než se mohlo rozvinout další dějství této konverzace, zazvonilo na konec oběda a my, fyzicky svázané pevně danými rozvrhy našich dnů a neúprosně tažené jednotlivými zvoněními jako talířky se sushi na pojízdném pásu, jsme věděly, že se musíme vydat k našim skříňkám, abychom si vzaly sešity a penály na pátou a šestou hodinu. Ta holka z internátu prošla kolem mě s tichým pláčem a její kamarádky do mě zabodávaly nenávistné pohledy. Odvrátila jsem zrak, protože už ve mně ani zdaleka tak nevřelo předchozí přesvědčení, které ještě před chvílí poháněl můj

jedovatý jazyk. Chtěla jsem, aby se celá ta scéna dohrála, aby už hlavně skončila, a tak jsem čekala na terase před jídelnou, dokud se tak nestalo.

Nicméně to odpoledne jsem procházela kolem sborovny a zaslechla jsem svou oblíbenou učitelku dějepisu, jak nějaké mladé učitelce na záskok vypráví docela přesnou verzi toho, co se během oběda událo, ale místo toho, aby vyjádřily odsouzení nebo znepokojení, obě se z plna hrdla smály, a tak pro mě bylo dost těžké cítit se provinile, že jsem se zachovala jako kráva, tak jak bych správně měla. Na konci výuky už se výbuch mé krutosti mezi mými kamarádkami přetavil do zábavné historky. Jenom Soph se s ostatními nesmála a mě zajímalo, jak moc do mě vidí: Bála jsem se, že mi vidí až do žaludku, ale stejně tak jsem zoufale toužila po tom, aby mě pochopila.